

Zimska K-24

Vem, da nekam grem, samo ne vem še, kam. Želim nekam, kjer sta sneg in mir. Steklenica rdečega vina, knjiga Pot Nejca Zaplotnika in kakšen kos športne opreme bodo dovolj, da preživim od petka popoldne do sobote zvečer. To sem si rekla že v petek zjutraj. Ob treh popoldne, ko sem bila še v službi, me je poklical Zvonko Mezga in povedal: »Ob sedmih zvečer gredo Janez Stočko, Romana Ostir in še dve puncici na pohod K-24. Na Peci je že pol metra snega, prav za tebe, pokliči ga in se dogovori.« In potem je nastala lepa zimska pravljica – K-24.

Ob šestih popoldne sem bila že v Črni. Vmes pa je bilo veliko improvizacije. Seveda mi je veliko stvari manjkalo, med drugim tudi naglavna svetilka. Vse, kar sem vedela, je bilo, da ne potrebujem navigacije, ker Janez pozna vsak centimeter poti, zato sta si ga Vanja Mezner in Karin Sirovina Dvornik tudi izbrali za vodiča.

Ob sedmih zvečer smo naredili še skupinsko fotografijo pri polarnem medvedu v centru Črne in potem odšli proti Uršlji gori. Čez slabe tri ure nas je že pobožal pogled v dolino, ki se je odpravljala spat. Hodili smo proti Smrekovcu. Hodila sem hitreje od ostalih, zato sem se včasih izgubila in Janez je bil že malo jezen, češ, zakaj ne gledam markacij. Saj sem gledala, samo ničesar nisem videla. Videla in opazovala pa sem čudovito zvezdno nebo, noro kombinacijo zvezd. Zvezdni utrinki so odpeljali misli drugam. Šele ko sem se ponovno spotaknila ob kakšno korenino ali nisem mogla potegniti noge iz blata, sem se vrnila na K-24. Sončni vzhod, vonj po snegu, pogled na zasnežene vrhove so prekinili moje sanjarjenje. Energija se je v trenutku vrnila v moje telo. Takrat sem se odločila, da grem sama hitreje naprej. Od kočice na Loki so se začele noge privajati na snežne razmere. Glede na to bi bila potrebna dvojna obutev, ena vsekakor za sneg. Edino, kar je rešilo moje noge, da niso zmrznile, so bile »waterproof« nogavice. Malo je bilo spodrsavanja, drsenja, gazenja po snegu in že sem bila na Raduhi. Vau, kakšen razgled ... ne znam opisati. Po dolgem času sem spet začutila svoj nasmeh na obrazu, čeprav ga nisem videla. In sedaj h koči na Grohatu. Zdelo se je zelo enostavno, samo v dolino se je bilo treba spustiti. A vmes sem padala v sneg do pasu, se zagostila v grmičevju, pokritem s snegom, drsela po melišču, v čevljih se je nabralo za en mali mešalec betona kamnov.

Vanja in Karin sta se odločili, da ne bosta nadaljevali poti, in sta odstopili, zato me je Janez dohitel in skupaj sva razmeroma hitro nadaljevala pot. Čas ni bil več najin prijatelj. Ura je bila že 9.20, zato sva v koči na Grohatu hitro nekaj pojedla in šla naprej, saj naju je čakal najtežji in najlepši del poti. Od Bukovnika naprej sva spet naletela na sneg. Zasnežene Olševa, Govca, Peca ... »Glej, kako je lepo. Sneg in sonce,« sem bila vzhičena. Pot je bila težka zaradi južnega snega, v katerega sem se med kamni in skalami ugrezala do pasu. Pod snegom sta bila grmičevje in les, kjer ti spodrsne bolj kot na ledu. Vsakič, ko se zagostiš med kamne, se palica zapiči več kot za pol metra v sneg in je ne moreš izvleči. Vem, manjkale so mi krplice na palicah. V pravljicni hiši v Repijah naju je čakal moj prijatelj Marjan. Kakšna škoda, ker nisva imela časa, da bi počakala na dobrote, ki so bile pripravljene za peko. Zato sem se odločila, da bo imela moja naslednja pot po K-24 začetek in konec poti na kmetiji Kumer ali pa v Repiji.

Na koncu naju je čakal še težek vzpon na Peco, ki se je začel na kmetiji Kumer. Bila sva brez energije, zmanjkalo nama je hrane – čokoladic, vode, kokakola bi bila že prestiž, pa še sovražnika z imenom čas sva imela. Hodila in gazila sva po snegu. Tišino so prekinjale moje izjave: »Glej, kako je lepo.« Potem pa sem slišala Janeza, ki je podvomil v to, da nama bo uspelo prehoditi pot v 24 urah. Lahko bi izkoristila dodatno uro, ker sem jaz ženska, on pa jih ima že 60. Ja, za pot K-24 ne potrebuješ čipa, sledilca, nihče ti ne sledi, ni navijačev. Če si pošten in iskren do sebe, si lahko tudi do drugih in vrhovi so najbolj iskreni navijači, ki te nikoli ne razočarajo. Čeprav sem Janeza prvič videla pred 24 urami,

sem vedela, da misli resno, saj je to že njegova triinštirideseta K-24. Kot zagovornici enakopravnosti med spoloma pa dodatna ura zame ni sprejemljiva. Zato je bil moj odgovor: »Ne. Uspelo nama bo.« In uspelo nama je! Petnajst minut pred iztekom časa sva s Pece pritekla v Črno.

Fotografije naj povedo, kar ni zapisano z besedami. Za več tehničnih podatkov o K-24 (93 km, 5.600 m. v.) pa vprašaj Google.

Pleterje, september 2017